

ФАУСТЪ.

Въ душа ми поривитѣ луди
 Смири познатий сладкъ звонъ,
 Съсъ отзвукъ отъ блажени дни събуди
 Копнежи дѣтски отъ дълбокий сънь.
 Но азъ проклинамъ всячко, що сѣрдце ни
 Уплита съсъ примамки и лъжи,
 Зове, прѣлѣства ни и, заслѣпени,
 Въвъ тоя адъ печаленъ ни държи.
 Да сж проклети мислитѣ суетни,
 Умътъ съ които самъ се е опилъ,
 Проклетъ и всѣки блѣсъкъ мимолетний,
 Що тѣй е чувствата ни заслѣпилъ.
 Проклети блѣноветѣ лицемѣрни
 За слава, за безсмъртно име тукъ,
 И туй, що катъ имотъ прѣдъ насъ се мѣрне,
 Като жена, дѣте, слуга и плугъ!
 Проклетъ да е и Мамонтъ, кой за злато
 Къмъ дръзки тласка ни дѣла,
 И който сладоститѣ на разврата
 Подъ насъ за мързелъ ни постла.
 Проклятие на туй чаровно вино!
 Любовь, надежда, вѣра — и на тѣхъ —
 А тебъ душа ми ѣздѣно проклина,
 Търпѣние, най-тежкия ни грѣхъ!

ХОРЪ ОТЪ ДУХОВЕ (невидими).

Уви! Уви!
 Ти го разруши,
 Тозъ хубавъ свѣтъ
 Сринва се, пада отврѣдъ,
 Разби го единъ полубогъ;
 Ний съсипнитѣ му влачимъ
 Къмъ мрачната бездна
 На Нищото